

ΚΕΙΜΕΝΟ: Ο ΛΥΚΟΣ (Ερμαν Έσε)

Ποτέ άλλοτε τα γαλλικά βουνά δεν είχαν γνωρίσει τόσο κρύο ούτε τόσο μακρύ χειμώνα. Εδώ και εβδομάδες ο αέρας ήταν διαυγής, ξηρός και ψυχρός. Τις μέρες οι χιονισμένες κορυφές φάνταζαν ατέλειωτες, κίτρινα από τα διαπεραστικά γαλάζια του ουρανού, τις νύχτες το φεγγάρι, διαυγές και μικροσκοπικό, σκαρφάλωνε πάνω τους, ένα φοβερό κατεψυγμένο φεγγάρι από κίτρινη λάμψη, που το έντονο φως του γλώμιαζε πάνω στο χιόνι και έμοιαζε με σώμα από πάγο. Οι άνθρωποι απέφυγαν όλους τους δρόμους και κυρίως τα υψίπεδα, κάθονταν καθηλωμένοι και ξεστομίζοντας κατάρες στις καλύβες των χωριών, που τα κόκκινα παράθυρά τους έμοιαζαν τη νύχτα, πλάι στο γαλάζιο φως του φεγγαριού, θολά σαν από καπνό και τότε τότε έσβηναν.

Ήταν δύσκολη εποχή για τα ζώα της περιοχής. Τα μικρότερα ξεπάγιαζαν αράδα, ακόμη και τα πουλιά, και τα ισχυρότερα πτώματα γίνονταν λεία για τα γεράκια και τους λύκους. Ακόμη όμως και αυτά υπέφεραν φοβερά από το κρύο και την πείνα. Υπήρχαν λίγες μόνο αγέλες λύκων και η ανάγκη τις έκανε να συμμαχούν μεταξύ τους. Τις μέρες οι λύκοι έβγαιναν για κυνήγι ένας ένας. Πού και πού τριγύριζε κάποιος στο χιόνι, λιπόσαρκος, πεινασμένος, άγρυπνος, άφωνος και τρομαγμένος, σαν φάντασμα. Η μικρή σκιά του σπρόνταν δίπλα του πάνω στον πάγο. Τέντωνε το ρύγχος του στον αέρα και ενίοτε έπιανε κάποιο ξερό, βασανισμένο βογκητό. Τα βράδια όμως έβγαιναν όλοι μαζί στο κυνήγι και ομοούσαν ουρλιάζοντας στα χωριά. Τα κοτέτσια και οι στάβλοι ήταν καλά φυλαγμένοι και πίσω από τα σφαιριστά παραθυρόφυλλα βρίσκονταν κρεμασμένα τα τουφέκια – δύο από την αγέλη είχαν κιόλας σκοτωθεί.

Ο παγετός δεν έλεγε να υποχωρήσει. Συχνά οι λύκοι κάθονταν ακίνητοι ο ένας πλάι στον άλλο προσπαθώντας να ζεσταθούν με τα σώματά τους` έστηναν αντί γυρεύονταν να πιάσουν κάποιο ήχο από τη νεκρή ερημιά ώσπου κάποιος, τυραννισμένος από τη πείνα, τριγύριζε επάνω βγάζοντας ένα φοβερό μουγκρητό. Τότε γυρνούσαν όλοι προς το μέρος του, έφριξαν και ξεσπούσαν σε ένα τρομερό ουρλιαχτό, όλο απειλή και παράπονο.

Ένα μικρό τμήμα της αγέλης αποφάσισε τελικά να αναζητήσει αλλού την τύχη του. Νωρίς το πρωί βγήκαν από τις σπηλιές τους, συγκεντρώθηκαν και μύρισαν γεμάτοι ένταση και αγωνία τον παγωμένο αέρα. Έπειτα ξεκίνησαν με ταχύ και ομοιόμορφο βήμα. Όσοι είχαν μείνει πίσω τους κοιτούσαν με γουρλωμένα μάτια, έκαναν μερικά βήματα προς το μέρος τους, στάθηκαν αναποφάσιστοι κι άβουλοι και γύρισαν αργά αργά πίσω.

Οι μετανάστες χωρίστηκαν το μεσημέρι. Τρεις απ' αυτούς τράβηξαν προς ανατολάς, προς τον ελβετικό Ιούρα, οι άλλοι προς νότο. Οι τρεις ήταν όμορφα και δυνατά ζώα, φοβερά όμως αποσκελετωμένα. Η κοιλιά τους ήταν στενή σαν μια ζώνη, στο στήθος τα πλευρά τους είχαν τιναχθεί έξω, τα στόματα ξερά και τα μάτια γουρλωμένα από την απελπισία. Έφτασαν στον Ιούρα, τη δεύτερη μέρα πέτυχαν ένα κριάρι, την Τρίτη ένα σκύλο κι ένα γαϊδούρι, αλλά όλος ο πληθυσμός της περιοχής ξεσηκώθηκε εναντίον τους. Οι απροσδόκητοι εισβολείς είχαν τρομάξει τους πάντες. Οι ταχυδρόμοι κυκλοφορούσαν οπλισμένοι, κανείς δεν πήγαινε από το ένα χωριό στο άλλο χωρίς να κρατάει όπλο ή να συνοδεύεται από οπλοφόρους. Μετά την ωραία τους λεία τα τρία ζώα ένιωσαν ωραία στην ξένη περιοχή` τα έπιασε όμως και φόβος` παρ' όλα αυτά ριψοκινδύνευαν εδώ όσο δεν το είχαν κάνει ποτέ στον τόπο τους κι έτσι όρμησαν μέρα μεσημέρι σε ένα στάβλο. Αυτήν τη φορά όμως βρέθηκαν αντιμέτωποι και με ανθρώπους. Οι λύκοι είχαν επικηρυχθεί, κάτι που διπλασίαζε το θάρρος των χωρικών. Σκότωσαν δύο, τον ένα με μια σφαίρα στο λαιμό, τον άλλο με τσεκούρι. Ο τρίτος ξέφυγε τρέχοντας απεγνωσμένα, ώσπου έπεσε μισοπεθαμένος πάνω στο χιόνι. Ήταν ο πιο νέος και ο πιο ωραίος από τους λύκους, ένα περήφανο ζώο, πολύ δυνατό και ευλύγιστο. Έμεινε ώρα πάνω στο χιόνι αγκομαχώντας. Κόκκινοι, αιμάτινοι κύκλοι στριφογύριζαν μπροστά στα μάτια του και τότε τότε πέρασε ένα σκυριό ανάστρομα με γαμμάτα πόνε. Μια σκυρουριά τον είχε βρει στην πλάτη. Συνήλθε όμως και σηκώθηκε. Τότε μόνο είδε πόσο δρόμο είχε κάνει. Δεν υπήρχε ίχνος ούτε ανθρώπων ούτε σπιτιών, μόνο ένα χιονισμένο ψηλό βουνό εμπρός του. Ήταν το Σασσεράλ. Αποφάσισε να πάει γύρω γύρω. Για να σβήσει τη δίψα του, έφαγε ένα μικρό κομμάτι από τη σκληρή κρούστα του χιονιού.

Στην άλλη πλευρά του βουνού βρήκε ένα χωριό. Νύχτωνε. Περίμενε σ' ένα πυκνό ελατόδασος. Έπειτα γλίστρησε προσεκτικά γύρω από τους φράχτες των περιβολιών,

ακολουθώντας τη μυρωδιά των ζεστών στάβλων. Δεν υπήρχε ψυχή στο δρόμο. Δειλά δειλά κοιτούσε προς το μέρος των σπιτιών. Πέφτει τότε ένας πυροβολισμός. Βάζει τα πόδια στον ώμο, πέφτει κι άλλη τουφεκιά. Είχε πληγωθεί. Η λευκή του κοιλιά είχε λεκιαστεί από το αίμα που έρρεε σε χοντρές σταγόνες. Κατάφερε όμως με ελιγμούς να ξεφύγει και να φτάσει στο πέρα δάσος. Εκεί περίμενε με τα αυτιά τεντωμένα άκουσε φωνές και βήματα να πλησιάζουν από δύο πλευρές. Κοίταξε με αγωνία προς το βουνό επάνω. Η ανάβαση ήταν πολύ δύσκολη, δεν είχε όμως άλλη επιλογή. Αναρριχήθηκε στο γλιστερό βουνό, ενώ κάτω βασίλευε ένας ορυμαγδός από κατάρες, διαταγές και φώτα από τα φανάρια. Ο πληγωμένος λύκος σκαρφάλωσε τρέχοντας στο μισοσκότεινο πευκοδάσος, ενώ το σκούρο αίμα συνέχιζε αργά αργά να στάζει.

Το κρύο είχε κοπάσει. Ο ουρανός στη δύση ήταν ομιχλώδης κι έμοιαζε να υπόσχεται χιονόπτωση.

Το εξαντλημένο ζώο είχε τελικά ανεβεί στην κορυφή. Βρισκόταν σ' ένα μεγάλο χιονισμένο υψίπεδο, ψηλά πάνω από το χωριό. Δεν ένιωθε πείνα αλλά κάτι αμυδρά τσιμπήματα από το τραύμα. Ένα χαμηλόφωνο τρεμάμενο γάβγισμα βγήκε από το στόμα του, η καρδιά του χτυπούσε με κόπο κι ένιωθε το χέρι του θανάτου να τον πιέζει σαν ένα ανείπωτα βαρύ φορτίο. Τον τράβηξε ένα μοναχικό έλατο ξάπλωσε στην κουφάλα του κοιτάζοντας τη χιονισμένη νύχτα. Μισή ώρα πέρασε. Ένα θαμπό, κόκκινο φως έπεσε στο χιόνι, αλλόκοτο και τρυφερό. Ο λύκος σηκώθηκε βογκώντας και έστρεψε το ωραίο του κεφάλι προς το φως. Ήταν το φεγγάρι που ορθωνόταν τεράστιο και κόκκινο σαν αίμα από τα νοτιοανατολικά. Είχε βδομάδες πολλές να παρουσιαστεί τόσο κόκκινο και μεγάλο. Το βλέμμα του μελλοθάνατου ζώου κρεμάστηκε με θλίψη από το θαμπό δίσκο του φεγγαριού κι από το στόμα του βγήκε και πάλι ένα αδύναμο ουρλιαχτό.

Πλησίασαν φώτα και βήματα. Χωρικοί κουκουλωμένοι με τις κάπες τους, κυνηγοί και νεαρά αγόρια με χιονοπέδιλα και άσχημες γκέτες προχωρούσαν βουλιάζοντας στο χιόνι. Κραυγές. Κάποιος είχε ανακαλύψει τον ετοιμοθάνατο λύκο. Έπесαν δύο πυροβολισμοί χωρίς να βρουν στόχο. Καθώς όμως είδαν πως ήταν στα τελευταία του, έπесαν επάνω του με ρβόδα και ρόπαλα. Εκείνος δεν ένιωθε πια τίποτα.

Με σπασμένα τα μέλη του έσυραν το λύκο στο χωριό. Γελούσαν, πανηγύριζαν, γόρταζαν με ρακή και καφέ, τραγουδούσαν, έβριζαν. Κανείς τους δεν έβλεπε την ομορφιά του χιονισμένου δάσους ούτε τη λάμψη των υψιπέδων ούτε το κόκκινο φεγγάρι που κρεμόταν πάνω από το Σασσεράλ και που το αδύναμο φως του αντανακλούσαν οι κάννες των οπλών τους, οι κρύσταλλοι του χιονιού και τα γυάλινα μάτια του σκοτωμένου λύκου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) α. Χωρίστε το διήγημα σε θεματικές ενότητες, δίνοντας έναν ενδεικτικό τίτλο σε κάθε ενότητα.

β. Να γράψετε δύο εκφραστικά μέσα από το κείμενο. (Συγκεκριμένα, μία παρομοίωση και μία μεταφορά.)

2) Να γράψετε την περίληψη του κειμένου σε δέκα (10), περίπου, σειρές.

3) Ποιες είναι οι αντιδράσεις του ετοιμοθάνατου λύκου; Να τις σχολιάσετε.

4) Με βάση το κείμενο, πώς κρίνετε τη συμπεριφορά των ανθρώπων απέναντι στο λύκο και γενικότερα στα άγρια ζώα;